

Hogyan jött el az életemben az a fordulat, mely a lovak mellé sodort? Legnagyobb fájdalmamban vigasztaltak ezek a lények, akkor, amikor a leginkább szükségem volt rá.

Kedves Olvasók!

Az egyre csak múló esti órákban szeretek kicsit álmodozni, visszatekinteni a múltba. Pont egy ilyen eszmefuttatás közben jutottam arra, hogy történetem egy részét - ahogy korábban említettem- megosztanám a kedves közönséggel.

Hogyan is kerültem a lovak közelébe? A válasz igencsak egyszerű. A környezetemben, amikor még csak 10 éves lehettem, egyféle „divatként” tartották számon a lovaglást. Érdekes, hogy azóta egy kezemen megtudom számolni, hányan folytatták olyan nagy szeretettel és töretlen lelkesedéssel, mint jómagam.

11 éves voltam, amikor végleg elvesztettem az összes nagyszülőmet (1 év lefolyása során,

Gyógyító erő: a szeretet

Írta: Görög Fanni
2017. július 30. vasárnap, 07:00

mint egy borzalmas láncreakció), köztük a nagypapámat, aki a legközelebb állt a szívemhez. Ez a mai napig mély nyomot hagyott a szívemben, pontosabban fogalmazva, ürességet. A külvilág nem sokat vett észre ebből a fájdalomból, ami a lelkemet nyomta. Csak azt látták, az a mosolygós leányzó vagyok, aki korábban is voltam.

Ebben az időben kezdtem el kijárni a közeli tanyára, de egész nyáron csak két lovat ápolgattam, semmi többről nem volt szó. Az edzéseket nem tudtuk finanszírozni ebben a szörnyen nehéz időszakban, ezért napom nagy részében csak megfigyeltem ezeket a gyönyörű állatokat.

Amikor a kedvenc lovam melletttem legelt, mohón tépkedte a frissnél frissebb fűszálakat, én meg csak figyeltem, egész testemet és lelkemet átjárta a nyugalom. Ekkor jöttem rá, miért is olyan jó terápiás állatok ezek a négypatás jószágok. Napról napra könnyebb lett a szívem minden istállóban töltött nap után.

Másképp kezdtem el a lovakra tekinteni, mint az edzések alatt. Figyeltem a lovasokat, akik elsősorban a versenyzésnek éltek, én már akkor is tudtam, hogy engem sose tudna a versenyvilág ennyire beszippantani.

Nagy változás következett be ekkor az életemben, megtaláltam azt a hobbit, mely teljes mértékében kikapcsol, egyszerűen fogalmazva kész felüdülés az egész lényemnek.

Gyógyító erő: a szeretet

Írta: Görög Fanni

2017. július 30. vasárnap, 07:00

Egyeseknek fura, hogy mi értelme van ennek az egésznek maga a lovagláson kívül. Erre csak egyet tudok felelni: én szerelemből folytatom ezt a hobbit, tisztelek minden egyes lovat, akit a sors elém sodor, nem kell ehhez edzés egyáltalán. A földről tudja az ember leginkább megérteni, miről is van itt szó.

Mélyen a szívembe zártam egy Telihold névre hallgató félvak fogatlovat, akit betörése után hosszú évekig nem lovagoltak, és sosem gondoltam, hogy egyszer fel is ülhetek rá, annyi együtt töltött forró nyári nap után. Egyik legnagyobb álmom vált valóra az első adandó alkalommal, amikor a hátán ülhettem. Azóta elkerült a nyüzsgő lovardából egy nyugodt kis birtokra, ezáltal én is letértem a megszokott „ösvényemről”, csak hogy vele lehessenek. Nem félek kimondani, de **ez a feltétel nélküli igaz szeretet.**